

Oponentský posudek bakalářské práce

Název práce: Volnočasové aktivity ve Strakoniciích v období 1900–1950

Autor práce: Pichlíková Lazarová Eliška

Obor studia: Pedagogika volného času

Posudek vypracoval: Doc. JUDr. Stanislav Příbyl, Ph.D., Th.D.

Datum: 12. 5. 2022

Předložená práce se dělí do osmi kapitol, z nichž dvě prvé jsou obecnější a představují užitečné uvedení do problematiky. Téma práce totiž spojuje pojem volného času, resp. volnočasových aktivit, jejichž charakteristika je předmětem první kapitoly, a události v městě Strakoniciích, jehož stručnou historii autorka uvádí ve druhé kapitole. Vlastním přínosem práce jsou bezesporu výsledky autorčina pramenného čerpání především v Okresním archivu Strakonice.

„Malé“ dějiny kulturního a částečně i sportovního dění v městě Strakoniciích autorka vkládá do kontextu „velkých“ dějin, které za období, jež autorka zkoumá (1950–1950), přinesly tři vážné zvraty: První světovou válku, německý protektorát a počátky nejrepresivnější, stalinské fáze komunistického režimu v Československu. Autorka velmi strukturovaně a ilustrativně zohlednila, jak ničivě a zlobně se to které období na původně svobodomyšlných a spontánních činnostech občanů podepsalo, ať umenšením činnosti, úředními zákazy či úplnou likvidací. Těžištěm práce je zájem o ochotnické divadelnictví; v této souvislosti je zajímavé, že spolek Sokol, který je v běžných představách spjat pouze se sportovním kláním, nacvičoval a pořádal rovněž divadelní představení. Autorka neopomenula také umučení sokolských strakonických rodáků v německých koncentračních táborech, což je nejvyšší oběť za nasazení, které bylo původně „pouze“ volnočasové. Zajímavé je, že však i úřady první Československé republiky toužily po obsahové regulaci a estetické formaci na základě cenzurních opatření, neboť např. „všelijaké literární bejlí ... je znešvařováno“ (s. 27) a je proto třeba zjednat nápravu a uvádět pouze hodnotné inscenace. Cenné je přehledné sestavování tabulek her, které divadelní spolky ve Strakoniciích v jednotlivých letech nastudovaly a uvedly.

Práce je psána vypravěčským, nikoli přísně vědeckým stylem, což ovšem nemůže omluvit některé stylistické neobratnosti nebo sklon k převedení lidové řeči do písemného projevu („páter“ Šmidinger). Je také škoda, že zcela nejednotný je způsob citování pod čarou, kde autorka bez rozpoznatelné metodiky mísí kurzivu, (ne)uvádění roků vydání, používání čárek, ba dokonce mění i velikost písma.

Lze mít však za to, že autorka zpracovala látku s patřičným lokálně-patriotickým záplem a při ústní obhajobě uspěje. Navrhuji klasifikaci **velmi dobře (2)**.